

SHANE HEGARTY

**DARKMOUTH:
HERO RISING**

Šeins Hegartijs

TUMŠMUTE: VAROŅA LAIKS

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111(417)-93-3

He140

Izdevniecība *Prometejs*

Shane Hegarty

DARKMOUTH: HERO RISING

Copyright © 2015 by Shane Hegarty

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2018

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība *Prometejs*

SIA *Prometejs AB* Tiltā ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Linkuma*

Redaktore *Līga Ciematniece*

Mākslinieks *Džeims de la Rū*

Ilustrācijas latviešu izdevumam adaptēja *Uldis Bekmanis*

© Izdevums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-553-26-4

Grāmata iespiesta SIA *Jelgavas tipogrāfija*

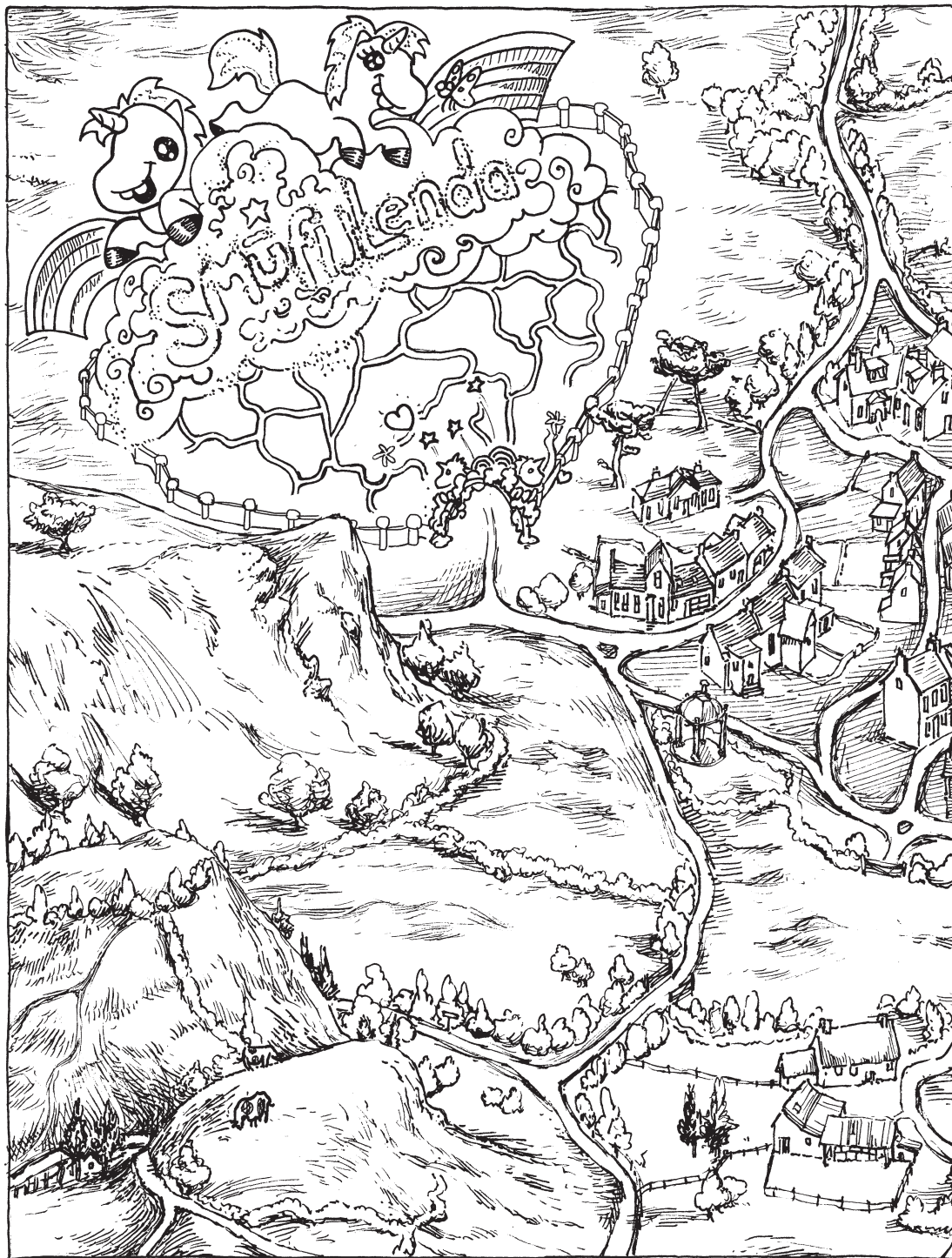
Ešlinai un Līšai

TUMŠ

MUTE

Plesnags

P I R M S K Ā D A L A I K A T U M Š M U T Ē
(K Ā T Ā T I K A A T G Ū T A . U N Z A U D Ē T A .)

Viņi bija uzvarējuši kaujā, bet zaudējuši Tumšmuti. Bija sācies iebrukums, notikusi kauja, pieredzēta nāve un uzvara... un, kad viss bija galā, Fins tika apsūdzēts nodevībā.

Kad viņi bija sākuši aprast ar šo satriecošo notikumu pavērsienu, Klāra ieminējās, ka briesmīgā situācija varētu pamudināt viņu ģimeni pasākt kaut ko nebijušu.

“Aizbrauksim izklaidēties!” viņa teica.

Vēl ļaunāk bija tas, ka Fina mamma, šķiet, jau zināja, kurp viņiem vajadzētu doties.

“Aizbrauksim uz Smūfjlandu!”

Smūfjlanda bija atrakciju parks, kas veidots, balstoties uz populāra televīzijas pārraides vienradža tēla, un māte nemitējās atkārtot, ka Finam tas patīkot. Tas atradās piecdesmit jūdžu attālumā no Tumšmutes, tomēr viņi nekad nebija uz to aizbraukuši, jo leģendas visu laiku izjauca viņu nodomus.

“Smūfjlandā tev patīktu,” Klāra teica Finam.

“Nepatīktu vis,” uzstāja Fins.

“Tev patīk Smūfjs,” Klāra viņam teica.

“Nepatik gan,” viņš atbildēja, dziļi sadrūmis no šādas domas vien.

“Bet kādreiz viņš tev patika!” viņa turpināja.

“Kad es biju bēbis,” Fins piekāpās.

“Devītajā dzimšanas dienā tev bija torte ar Smūfija attēlu,” Klāra atgādināja.

“Tu man apsolīji par to nekad vairs nerunāt,” noteica Fins.

“Tev kādreiz patika Maģiskā vienradža Smūfija raidījuma tituldziesma!” māte neatlaidās un sāka dziedāt.

Kā sauc burvju krēpju vienradzi spožo?

Smūfjs! Lūk, kā!

Ja tu nodziedāsi vēl kaut rindiņu—” Fins brīdināja.

Klāra nodziedāja vēl divas rindiņas.

Kā sauc spārnoto vienradzi, kurš draugos ar čukbānīti košo?

Smūfjs! Lūk, kā!

Fins negribēja dzirdēt Smūfija tituldziesmu. Viņš negribēja braukt uz Smūfjlandu. Viņš vispār negribēja nekādas brīvdienas.

Viņš gribēja atgūt Tumšmuti. Savas ģimenes dēļ. Sava tēva dēļ. Sevis dēļ.

Viņi bija izglābuši pilsētu no fomoriāņu iebrukuma, ko vadīja nežēlīgais Gantrua, kurš līdzī bija paņēmis mājas graužošu hidru. Viņi bija izglābuši bariņu pusmednieku, un to skaitā arī Emijas tēvu Stīvu, kuru starp pasaulēm bija iesprostojis par rēgu pārvērties nodevējs Līksmiņa kungs. Tas bija norisinājies Fina dzimšanas dienā, kad viņam būtu bijis jāķļūst par īstu leģendu mednieku. Bet tas nenotika,

jo uzradās kāds vīrs vārdā Lisjēns un nozaga Fina ģimenei Tumšmuti.

Leģendu mednieku vadības asistents Lisjēns, šķiet, bija pavadījis pārāk daudz laika mazā kabinetā, uz kuru veda šaurs gaitenis kādā augstā ēkā Lihtenšteinā, un beidzot bija sagribējis asas izjūtas. Lisjēnam bija paveicies, ka visa viņa vadība — Divpadsmiitnieka padome — tika sakaltēta vienā paņēmienā.

Tas deva viņam iespēju dot pavēles un komandēt satricinātos un apjukušos pusmedniekus, kuri bija izdzīvojuši Tumšmutes iebrukumā un nezināja, kam ticēt. Lisjēns norādīja, ka nevar uzticēties zēnam, kurš daudzījies apkārt ar leģendām.

Viņam piekrita ar likumiem apsēstais inspektors Estravons Ozolam zvērētais, kurš reiz kopā ar Finu bija nonācis Apsēstajā pusē.

Līdz ar to Fina liktenis bija izlemts.

Lisjēns notvēra hogbūnu Brūniju un aizveda viņu prom eksikācijai. Viņš atņēma Finam un viņa tēvam Hugo tiesības aizsargāt Tumšmuti un piespieda viņus ievākties mazā mājīnā kopā ar Emiju un Stīvu.

Turpmākajās nedēļās šī nama sienas pieredzēja vilšanos, dusmas, apmulsumu un vairākus strīdus par to, kurš apēda pēdējos cepumus.

Kas notika tālāk? Stīvs devās uz Lihtenšteinu ziņot par savu dīvaino pieredzi. Arī pusmednieki bija devušies mājās, un pagaidām viņiem nekas nedraudēja — turklāt vairumam no viņiem nācās atgriezties darbā, kur tie strādāja par

grāmatvežiem vai veļas mazgājamo mašīnu meistariem, vai locīja dzīvnieciņus no gariem baloniem un tamlīdzīgi.

Toties Lisjēns palika Tumšmutē un ataicināja šurp uztīcamus palīgus. Viņš apgalvoja, ka veic izmeklēšanu par to, kā viss notika patiesībā. Pats Lisjēns nemaz nešķita paties.

Finam un Emijai bija skaidrs, ka Stīvs aizsūtīts uz Lih-tenšteinu ne tikai lai iegūtu informāciju, bet arī lai novāktu viņu no ceļa. Vēl skaidrāks bija tas, ka notikusi sazvērestība, lai asistenti sagrābtu Tumšmuti sev. Pavisam cita lieta bija saprast, kā šo sazvērestību *atmaskot*.

Tiesa, Fins bija apņēmies nepadoties. Viņš cīnīsies, lai Tumšmuti atgūtu.

Pagaidām nekādu brīvdienu nebūs.

“Tev Smūfijlendā patiešām patiktu,” māte neatlaidās. “Vai zini, ka tā ir Slotertonā? Tas ir sens Drūmais ciems, kas reiz bijis pilns ar leģendām. Tāpēc nekad nevar zināt, kas var notikt.”

“Lūk, kas notiks — man būs kauns, un es būšu nogarļai-kojies,” teica Fins.

“Smūfijlendā ir amerikāņu kalniņi,” viņa smaidīdama turpināja. “Mirdzošākā trase pasaules vēsturē.”

“Tieši par to es runāju.”

SLEPENI

Nepubliskot

Tīģera-Viens-Divpadsmīt ziņojums Atrašanās vieta: Ziemeļāfrika

Kad ieradāmies, saule bija zenītā un karstums gatavs nosvilināt ādu katram, kurš būtu pietiekami traks, lai tajā pastaigātos.

Tas cepināja stāvas smilšu kāpu virsotnes tuksnesī, kas pletās piecsimt jūdžu garumā uz visām debespusēm. Tiesa, izņemot dienvidu virzienu, kur tas pletās tūkstoš jūdžu stiepienā, ko nedaudz pārtrauca vienīgi karstu dubļu bedre. Šī vieta nebija piemērota dzīvām būtnēm, ja neskaita visizturīgākos radījumus.

Vīru, ko dēvēja par Varmaksanu Nemirkšķinātāju, varētu uzskatīt par izturīgāko no visiem.

Lai līdz viņam nonāktu, mūsu džips bija kratīdamies un šūpodamies lēkājis pa kāpām, kamēr tā salonā mēs trīs bijām iekrampējušies kur nu kurais. Mūsu galamērķis bija Varmaksana ciemats, kas acīmredzot sen pamests — tā sagruvušās akmens būdiņas baloja saulē tāpat kā apkārtne, kas grasījās tās aprakt smiltīs. Es nepratu izrunāt ciemata nosaukumu, tomēr tas tulkojams apmēram kā “Šī Ciemata Specialitāte Ir Nāve Un Sakropļošana”.

Šoferis kaut ko pajautāja manam tulkam.

“Kundzīt,” ierunājās tulks, “vai esat droša, ka šī ir istā vieta?”

Es palocīju galvu, un, apstādamies pie sabrukušā ciemata robežas, automobilis uzsvieda gaisā smilšu un mušu mākonī. Gatavi karstuma vilnim, mēs ar tulkotāju piesardzīgi izkāpām ārā. Viņš mirkli pagaidīja, kamēr sakārtoju

platmali, un tad mēs devāmies uz vienīgo būdiņu, kuras jumts vēl nebija pilnībā ieģruvis.

Iegājusi būdas nosacītajā vēsumā, ļāvu acīm aprast ar krēslu. Drīz vien atklājās, ka man pretī veras pāris acu, kas mirdz blāvajā, no augstā loga plūstošajā gaismā. Šī skatiena īpašnieks palika sagumis čikstošā krēslā. Tas bija Varmaksans Nemirkšķinātājs.

Kā pēdējais ciema leģendu mednieks viņš šeit nodzīvojis vairākus desmitus gadu. Pārējie jau sen bija prom, bet viņa pienākums bija palikt savā postenī gadījumam, ja pienāks diena, kad viņa pakalpojumi būs vajadzīgi.

Tā diena bija pienākusi.

Virieša skatiens vēstīja, ka viņš ārkārtīgi baidās.

“Pajautā viņam, kas te notika!” lūdzu savam tulkam.

Abi uzsāka sarunu valodā, kuru saprast man nebija ne mazāko cerību.

“Viņš saka, ka nāca gaismas,” stāstīja tulks. “No debesīm. Un, kad tās aizgāja, zeme sāka raudāt.”

Varmaksans turpināja runāt arvien skaļāk un ātrāk, līdz pārgāja nesaprotamos vārdu plūdus.

“Kas par lietu?” nepacietīgi noprasiu tulkam.

Tulks pacēla roku, lūgdams, lai dodu tam vairāk laika, bet tad iesaistījās sarunā ar satraukto Varmaksanu. Kad tā bija galā, tulks uzmanīgi apdomāja, ko man teikt.

“Kundzīt, viņš saka, ka te staigājuši mironi.”

Tas mani nepārsteidza. Patiesībā būtu varējis izskatīties, ka gaidīju tieši šādu atbildi. “Pajautā viņam, cik mironu staigāja?”

Tulks skeptiski sarauca uzacis, taču tik un tā atkārtoja jautājumu.

Varmaksans atbildēja jau mierīgāk, jo sāka nojaust, ka es varētu uztvert viņa teikto nopietni.

“Visi,” teica tulks.

Varmaksans norādīja uz durvīm mājas sētas pusē.

Sekodama norādēm, izgāju tuksneša svelmē, un mēs visi trīs gājām caur sagruvušo Drūmo ciemu, kas jau sen atvadījies no sava vienīgā aroda — leģendu nogalināšanas. Kad tas vairs nebija vajadzīgs, tā iedzīvotāji bija vai nu devušies prom, vai nomiruši. Palicis bija tikai Varmaksans. Par sargu.

Toties mirušie vairs negulēja savos kapos.

Ciema austrumu malā atradās aplveida kapsēta, un akmens plāksnes iezīmēja pirms vairākiem gadu desmitiem apbedīto iedzīvotāju kapus. Tomēr piemiņas vietā nevaldīja miers — spilgtajā saulē baloja vesels klājiens kaulu.

Galvaskausi.

Ribas.

Lielu kauli.

Iegurņa kauli.

Es ievēroju, ka katra veco un kailo kaulu kaudzīte pierējusi atsevišķam cilvēkam. Kopā saskaitīju ap četrdesmit šādu izkaisītu kaudžu. Izskatījās, it kā katra no tām būtu taisnā ceļā izstumta no zemes.

Ieraudzījis atbaidošo skatu, tulks soli atkāpās. Es viņu nevainoju. Savā mūžā esmu redzējusi dažas savādas parādības — satraucoši daudzas no tām pēdējā laikā —, tomēr šī bija dīvaināka, nekā biju gaidījusi. Vai gribējusi.

Varmaksans Nemirkšķinātājs nostājās man līdzās un kaut ko teica. Es palūkojos uz tulku.

“Viņš saka, ka tas vēl nav pats dīvainākais,” teica tulks.

Varmaksans aizveda mūs pie nelielas, smiltis ieputinātas akmeņu kaudzītes. No tās laukā spraucās un uz tuksneša blāvā, monotonā fona koši izcēlās kaut kas pret dabiski sarkans. Izvilku priekšmetu, nopurināju smiltis un palūkojos uz to.

“Soma?” brīnījās tulks.

“Skolas soma,” apstiprināju.

“Kas uz tās uzrakstīts?”

Apgriezu to otrādi un izlasīju kricelējumu, ko veidoja trīs atsevišķas daļas.

EMIJA SMIRD, bija teikts pirmajā rindiņā.

NESMIRDU VIS, ar citu rokrakstu bija rakstīts otrajā.

Visbeidzot uzraksts pie somas pamatnes kārtīgiem drukātiem burtiem vēstīja: ATRAŠANAS GADĪJUMĀ LŪDZU ATDOT FINAM.

Uzsitusi pa kaklu, kur rāpoja muša, atguvos no transa. Aptvēru, ka jāatgriežas ēnā, pirms saulē esmu aizdegusies. Atgriezusies būdīnā, devu šoferim zīmi, lai atnes mūsu satelīttelefonu. Izvilkusi antenu pilnā garumā, ievadīju numuru. Pēc trim signāliem, kas izklausījās tik tāli, ka tikpat labi es varētu zvanīt uz citu planētu, atsaucās kāda balss.

“Burbuļvētras automazgātava,” kāds līksmi noskaitīja. “Kā varu jums palīdzēt?”

“Reptili-Trīs-Septiņi,” teicu. “Te Tiģeris-Viens-Divpadsmit. Kāds ir Neglītā pilēna stāvoklis?”

Tālrunis apklusā, bet tad iešņācies un ieparkšķējies atkal atdzīvojās.

“Klausos, Tiģeri-Viens-Divpadsmit. Neglītais pilēns atrodas puskilometru no savām mājām un ēd riekstu batoniņu.” Klusuma pauze. “Labojums, Tiģeri-Viens-Divpadsmit, tas ir Putna piens. Atkārtoju: Neglītais pilēns ēd Putna pienu.”

Es pārtraucu savienojumu, pateicos Varmaksanam un ar skolas somu rokā devos uz džipu. Man vajadzēja padzerties. Ne tikai karstuma dēļ, bet arī tāpēc, ka šis atklājums uzdzinis galvassāpes.

Iedama palūkojos uz horizontu, ko veidoja plašas, irde-
nas kāpas, un iedomājos par cilvēkiem, kas tajā debespusē
kādā svešā zemē staigā pa mazas pilsētiņas ielām.

Es zināju, ka tūkstošiem jūdžu attālumā Īrijas salas
austrumu krasta Drūmajā ciemā zēns vārdā Fins gāja pa ielu
un ēda Putna pienu.

Vēl es zināju, ka drīz viņa dzīve mainīsies.

“**L**abdien!” Fins teica, iedams garām vīram, kurš ar sūkli berza automašīnu.

“Labdien!” attrauca vīrietis no *Burbuļvētras automazgātavas*.

Ja Fins būtu apstājies, lai mirkli par to padomātu, iespējams, viņš būtu ievērojis, ka *Burbuļvētras automazgātavas* darbinieks jau atkal mazgā vienu un to pašu automašīnas daļu. Un ka patiesībā viņš to mazgā diezgan izklaidīgi, tikai vēzējot roku pār vējstiklu, kas jau tāpat izskatījās pietiekami tīrs.

Bet Fina uzmanību novērsa kas cits. Pirmkārt, viņam zobos bija ielīpis batoniņa gabaliņš, un viņš pūlējās ar pirkstu izdabūt to laukā. Otrkārt, viņš sekoja diviem cilvēkiem, Tumšmutes sānielās pūlēdamies palikt nemanīts. Un nesadzirdēts.

Zemu pār acīm pārvilcis cepuri ar nagu, viņš pa gabalu tiem sekoja un piezvanīja kādam no sava tālruņa. Otrā galā ātri atskanēja atbilde.

“Man liekas, ka viņi runā par kūkām,” viņš iečukstēja tālrunī.

“Kūkām?” skaļi pārjautāja Emijas balss.

“Kūkām,” apstiprināja Fins.

Viņam priekšā divi asistenti apņēmīgi gāja uz kādu nezināmu mērķi. Viņiem mugurā bija pelēkākais apģērbs, kāds iedomājams, it kā būtu šūts ar nolūku, lai tas būtu visneinteresantākajā krāsā, kāda izgudrota. Pēdējā laikā Tumšmutē grozījās pārāk daudz asistentu, kas šādus uzvalkus valkāja. Tiesa, šo pārīti Fins bija sācis atpazīt. Sieviete sauca Skārleta. Vīrieti — Greisons. Fins bija apņēmies noskaidrot, kas šiem padomā.

Skārleta un Greisons apstājās.

Fins aizskrēja aiz kādas atkritumu urnas, cieši piespiedās sienai un ieklausījās.

“Kāpēc tas nav nostrādājis?” jautāja Greisons. “Tam būtu vajadzējis izdoties!”

“Mēs nedrīkstam par to runāt sabiedriskās vietās,” teica Skārleta.

“Mēs esam pievienojuši šerbetu,” turpināja Greisons, bungādams pa pieri, it kā cerētu, ka no tās izkritīs atbilde. “Esam pievienojuši šokolādi. Esam pat eksperimentējuši ar olu krēmu.”

“Lūdzu, mēs nedrīkstam—”

“Un kuram gan patīk laist zudumā olu krēmu?”

“Pārstāj!” Skārleta viņam pavēlēja un paraudzījās apkārt, vai kāds nenoklausās.

Notupies aiz atkritumu urnas, Fins bija viņiem tik tuvu, ka tik tikko uzdrošinājās elpot aiz bailēm, ka tiks pieķerts. Viņš aizspieda muti ar plaukstu, lai neizdotu ne skaņas.

“Mums jābūt uzmanīgiem,” teica Skārleta. “Sienām ir ausis.”

Greisons nopētīja sienu un pārlaida tai plaukstu.

“Es nesaku, ka tām burtiski ir ausis,” teica Skārleta. “Nāc, ejam!”

“Ja šodien pie klints tas nenostādās, mums vajadzētu pamēģināt krāsainās cukura skaidiņas.”

“Ko es tikko teicu?” nokaitināta prasīja Skārleta.

Viņi turpināja ceļu. Aiz atkritumu urnas, iespiedies šaurā spraugā starp ēkām, Fins atkal uzelpoja milzīgā atvieglojumā, ka tie nebija dzirdējuši Emiju otrā galā nepārtraukti vaicājam: “Kas notiek?”

“Es nezinu,” atbildēja Fins, un tā bija taisnība. Viņš zināja tikai to, ka kaut kas notika. *Kaut kas* norisinājās jau labu laiku. Kaut kas savāds. Viņš bija ievērojis aizdomīgu asistentu kustību gan iebraucot pilsētā, gan izbraucot no tās, un arī tās ielās. Sevišķi izcēlās šie divi.

“Viņi dodas uz klintīm. Satiksimies tur!” Fins teica un pārtrauca sarunu.

Izmantodams vietējā priekšrocības, kādu asistentiem nebija, Fins ienira Tūmšmutes sānieliņu labirintā. Viņš zināja — ja nogriezīsies Skrāpja ielā, varēs pa īsāko ceļu iziet uz Sarkano aleju. Un, ja iesprauksies ejā starp divām Sarkanās alejas mājām, nonāks Strupuļa ielā, kas savukārt ātri aizvedīs uz Klibiķu klinti.

Uz krastmalas ceļa viņš iznāca pirms asistentiem. Tobrīd no kādas citas šauras ieliņas iznāca Emija.

“Čau!” viņa teica. “Ko, tavuprāt, tie asistenti darīs? Un kāpēc uz tavas naģenes rakstīts *Cool Dude*?”

Fins sagrāba viņu aiz elkoņa un pagrieza ar seju pret kāda veikala skatlogu.

Pa ceļu tuvojās Skārleta un Greisons. Galvu plecos ierāvis, cepures nagu pār seju pārvilcis, Fins cerēja, ka tie viņus ar Emiju nav ievērojuši un neredz, ka abi aplūko skatlogu, kurš jau sen tukšs, ja neskaita putekļus un beigtas mušas.

“Viņiem kaut kas ir aiz ādas,” Fins teica, kad asistenti bija pagājuši garām. “Viņiem kaut kas aiz ādas ir jau labu laiku. Mums jānoskaidro, kas tas ir.”

Emija nenolaida acis no viņa cepures.

“Un labākais aizsegs, ko ātrumā varēju atrast, bija šī dumjā beisbola cepure, labi?”

“Tev būtu vajadzējis izaudzēt ūsas vai ko tamlīdzīgu.” Viņa pasmaidīja.

“Tas ir nopietni,” Fins teica. “Mums jāuzzina, ar ko viņi nodarbojas, lai varam atgūt savu veco dzīvi. Vai tev patīk katru rītu gaidīt rindā pie vannasistabas durvīm?”

“Labs arguments,” viņa piekrita. “Iesim!”

Asistenti kāpa augšup pa taciņu, kas aizvījās uz vietu, kur vīdēja Tumšmutes klinšu atliekas — ar zāli apauguši akmeņi un zemes gruveši, no kuriem slējās bīstamos leņķos sašķiebušies koki. Klintis bija sagruvušas, kad Fina vectēvs Nīls Melnmēle bija atgriezies no Apsēstās puses un eksplodējis alā zem klintīm, lai iznīcinātu iebrūkošu leģendu armiju. Šī piedzīvojuma laikā staigājošā spridzeklī bija pārvērties arī Fins, un,

lai gan kopš tā laika viņš bija pieredzējis dažus eksplozīvus mirkļus, mēnešos, kas sekoja Gantruas iebrukumam, viņam bija sajūta, ka savādā enerģija beidzot ir izgaissusi, un viņš beidzot kļuvis normāls. Toties šī klints vairs nekad nebūs tāda kā agrāk.

Fins un Emija atkal devās pa īsāko ceļu, aizskriedami pa akmeņaino krastu un uzmanīgi šķērsodami šauru oļu joslu, kas iespiesta starp zemi un jūru. Viņi uzrāpās pa augsto, stāvo, ar zāli un nezālēm apaugušo nogāzi mirklī, kad asistenti parādījās no otras puses. Vējš atnesa viņu lāstus, biksēm ķeroties ērkšķu krūmos, kamēr tie klupdami šķērsoja zemi, kas te sagāzusies vienā šausmīgā, gandrīz katastrofālā sprādzienā.

Ala.

Tāpēc viņi nāk šurp! nodomāja Fins. Lūk, ko viņi meklēja. Alu pasaules sākumā, kā to reiz mēdza dēvēt. Vietu, kur bija veidojušies kristāli un atvērušās pārejas uz Apsēsto pusi.

Bet tā taču tika iznīcināta, to eksplozijā sagrāva Nīls Melnmēle. Vai varbūt ne?

Asistenti apstājās, lai palūkotos visapkārt, un Fins ar Emiju metās aiz pusizgāzta koka ķeburainajām saknēm — zaros joprojām bija lapas, bet vienā pusē tie gandrīz skāra zemi, it kā koks kuru katru mirkli varētu pilnībā apgāzties.

Viņi uzmanīgi pavirzījās tālāk, lai paslēptos aiz negribētā dienasgaismā izrautā sakņu tīkla, un paglūnēja caur to. Asistenti bija pazuduši.

“Kur viņi palika?” piecēlies, lai labāk varētu redzēt, vai cāja Fins.

“Viņi vienkārši pazuda skatam,” teica Emija.

Abi izlavījās atklātā laukā, sākumā uzmanīdamies, pieņēmuši, ka ieraudzīs asistentu galvas parādāties no nogāzes. Tomēr no tiem nebija ne miņas. Viņi pagāja garām vēl pāris izgāztiem kokiem līdz vietai, kur bija asistentus redzējuši pēdējoreiz, un Fins ievēroja zemes pleķīti, kas izcēlās kā parūka uz kaila galvvidus.

Viņš viegli pavilka tā malu, un ar zāli apaugušais zemes segums panāca malā kā paklājs. Zem tā pavērās caurums, kurā, Fins minēja, salīdzinoši ērti varēja iespraukties pieaudzis cilvēks.

“Vai tās tur iekšā ir virvju kāpnes?” pajautāja Emija.

Fins pazina katru collu Tumšmutes zemes — virs tās un, nesenāk, arī pazemes ejas un alas zem tās. “Agrāk te tāda nebija,” viņš teica.

Visapkārt sašķiebtajos kokos skaļi čivināja putni. Finam uz kakla uzpilēja kaut kas lipīgs, un viņš to notrauca, mēģinādam koncentrēties uz balsīm, ko dzirdēja skanam no pazemes ejas dziļumiem.

“Tas nenostrādāja,” viņi izdzirda sakām Greisonu, un Emija instinktīvi atkāpās, ar kāju izkustinājusi akmentiņus un augsni, kas sīkā lavīnā noripoja pa nogāzi.

“Mēģināsim atkal,” no zemes dziļumiem atskanēja Skārletas atbilde.

Sajuties nedaudz drosmīgāks, Fins pacēlās augstāk un pārliedās pār caurumu, lai labāk dzirdētu.

“Vai tas jātur tā vai šitā?” jautāja Greisons.

“Nu, pagājušoreiz turējām to tā,” atbildēja Skārleta, “tāpēc tagad droši vien vajadzētu turēt šitā, un paskatīties, kas notiks.”

Fins un Emija, saraukuši pieres, saskatījās.

Viss apklusā. Varēja dzirdēt tikai vēju un putnus, un oļus, kas kraukšķēja zem viņu kājām. Fins sāka prāt, vai asistenti varētu būt izgājuši no alas pa kādu citu izeju.

Tad tumsā uz nieka milisekundi uzplaiksnīja gaisma.

“Kas tas bija?” jautāja Fins.

Tas notika vēlreiz.

Un vēlreiz.

“Vēlreiz?” zēns izdzirda jautājam Greisonu.

“Vēlreiz,” apstiprināja Skārleta.

Atkal uz mirkli uzplaiksnīja gaisma.

Lai noturētu līdzsvaru pārliedoties pār caurumu klintī, Fins ar plaukstu atbalstījās pret koka mizu, bet tā sveķi bija tik lipīgi, ka plēsa ādu. Arī putni virs viņa galvas un pār sagruvušo klinti izkaisītajos kokos sacēla pamatīgu troksni.

Viņš izslējās, lai sakopotu domas un, mēģinādam nolu-pināt žūstošos sveķus no plaukstas, pūlējās izdomāt, ko lai tagad pasāk. “Ko tu par to domā, Emij?”

“Es domāju, ka ar to putnu tev virs galvas notiek kaut kas ļoti jocīgs,” viņa teica.

Fins paskatījās uz augšu. Nespēdama atbrīvoties, no kādas lapas ar galvu uz leju karājās maza žubīte un izmisīgi knābāja zaru, sizdama spārnus.

Fins pasniedzās pēc zara, sajuta sveķus, kas klāja putniņu, un saprata, ka tie sūcas no visām koka daļām. Cik saudzīgi vien

spēdams, viņš mazo putnu atbrīvoja. Tas nepretojās, nogurums bija spēcīgāks par bailēm. Zēns juta tā sirsnīgu sitamies panikas pulsā un saudzīgi parādīja to Emijai.

Meitene izņēma no somas ūdens pudeli un viegli apslācīja putna muguru un spārnus, kamēr Fins, cik vien uzmanīgi spēdams, paberzēja to, līdz sveķi pamazām izšķīda un putns saboja spalvas un atkal atbrīvoja spārnus.

Fins pastiepa plaukstu ar putniņu gaisā, kur tas vēl mirkli palika, lai atgūtu spēkus. Galu galā tas iepleta spārnus un aizlidoja, mirkli planēdams zemu virs zāles, bet tad uzņēma augstumu, līdz pār uzkalnu nozuda pilsētas virzienā. Viņi ar skatienu sekoja tā lidojumam, un Fins jutās priecīgs, ka izdevies to atbrīvot un izglābt no drošas nāves.

Līdz viņš saprata, ka visos apkārt redzamajos kokos cīnās un pūlas putni, kuriem neizdodas atbrīvoties no sveķiem, kas sūcas no koku lapām un mizas. Fins piebikstīja Emijai un parādīja to.

“Cik savādi,” viņa bilda.

“Vai jūs mūs izspiegojat?” pabāzusi galvu no cauruma zemē, jautāja Skārleta.

“Es domāju, ka viņi *tiešām* jūs izspiegoja,” abiem aiz muguras parādījies, teica Estravons, kuram pie sāniem bija vēl divi asistenti — būdīgi, resnkaklaini vīri piegulošos uzvalkos. “Un man bija jāsabojā labs kurpju pāris, kamēr izspiegoju *viņus*. Nāciet līdzi, jūs abi! Lisjēns nepriecāsies jūs redzēt.”

Lisjēnu bija nokaitinājuši viņa bērni. Lisjēnam viņa bērni krita uz nerviem *vienmēr*.

“Noliec to galvu, Elektra!” viņš pavēlēja savai meitai, astoņgadīgai meitenei, kurai, šķiet, nekad nebeidzās baterijas. Viņai bija ķēriens uz palaidnībām. Un arī uz nekārtībām. Šobrīd viņa klaiņoja pa plašo, apaļo Fina mājas bibliotēku, uzlikusi uz šaurajiem pleciem 250 gadus vecu izbāztu mīnotaura galvu, un ķiķinādama grīļojās, kamēr viņas sešgadīgais brālis Tibērijs sita viņai ar lielu šķēpu.

Fins un Emija tajā noskatījās, stāvēdami garajā gaitenī tieši blakus kailajai sienai, kur būtu vajadzējis karāties Fina portretam. Turpat blakus bija kvadrātainas Fina tēva portreta pēdas, bet blakus tām — tumšs taisnstūris, no kura reiz pretī raudzījās viņa vectēvs Nīls Melnmēle. Arī viņš bija pazudis, jo tika uzskatīts par pirmo sapuvušo ābolu ražā, ko Lisjēns bija norakstījis kā neizdevušos.

“Tibērij, noliec to šķēpu!” Lisjēns pavēlēja dēlam.

Tibērijs atvēzējies trieca to pret māsas galvu, un viņa atmu-
guriski ieskrēja plauktā ar senām sakaltētu leģendu čaulām.

No gaitenā, kas veda uz bibliotēku, Lisjēns nikni aizsoļoja līdz durvīm, aizkaitināts sagrauba rokturi tā, ka nobālēja dūru kauliņi, grasījās kaut ko teikt, bet pārdomāja un aizcirta durvis mirkli, kad Elektra nokrita zemē un Tībērijs uzlēca māasai uz vēdera.

“Kaut kad jau viņi piekusīs,” viņš noteica.

Caur durvīm atskanēja troksnis, ar kādu šķēps atsitās pret izbāztu mīnotaura galvu, un tam sekoja slāpēts sāpju kliedziens.

Lisjēns gari ievilka elpu, lai nomierinātos, un pievērsa uzmanību citiem problemātiskiem bērniem savā dzīvē.

“Vai zini, ka drīz atbrauks *Leģendu mednieku dižāko dzīvju* autors?” viņš jautāja Finam. *Leģendu mednieku dižākās dzīves no aizvēsturiskiem laikiem līdz mūsdienām* bija vispres-tižākā, iemīlotākā un arī biezākā enciklopēdija. Tās izdevēji bija gadiem ilgi gaidījuši, līdz Fins kļūs par īstu leģendu med-nieku, lai varētu izdot un pārdot jaunu grāmatas versiju.

Diemžēl *Dižākajās dzīvēs* bija arī sadaļa par nodevējiem.

“Viņi grib uzrakstīt šķirkli par tevi, lai gan tu vēl neesi īsts leģendu mednieks,” acis nepamirkšķinājis, turpināja Lisjēns. “Pēc tava stāsta ir liels pieprasījums. Visi grib to dzirdēt. Tomēr kļūst baumas, ka viņi vēl nav izlēmuši, vai tev vajadzētu būt priekšpusē starp varoņiem vai pie nodevējiem mel-najās lappusēs grāmatas beigās.”

Lisjēns ar plaukstu noglauda savu reto matu šķipsnas. “Tas, jauno cilvēk, liek man aizdomāties, kāpēc tu izskaties tik apmierināts, lai gan tev draud atbildība par savas dzimtas labās slavas iznīcināšanu?”

Ļaudams šai domai nosēsties, Lisjēns devās tālāk pa gaiteni, tā piespiežot Finu un Emiju sev sekot.

“Cik reižu man tev jāsaka, lai turies pa gabalu no Tumšmutē notiekošā?”

“Nez,” Fins novilkta tik nekaunīgi, cik vien spēja. “Cik reižu jau ir bijis, Emij?”

“Diezgan daudz,” meitene teica.

Lisjēns apstājās, un, lai gan viņš nebija ne gara auguma, ne biedējoša paskata, no vīrieša plūda tādi draudi, ka Fins sabozās vēl vairāk. Viņš juta matus uz skausta sacelšamies stāvus un cerēja, ka neviens to nav ievērojis.

“Pēdējā laikā esi kļuvis ļoti pārliecināts par sevi,” Lisjēns teica, un vīrieša elpa vēdija tikpat skāba kā viņa noskaņojums. “Vienmēr tu tāds neesi bijis. Es to zinu no iepriekšējiem ziņojumiem. No visa, ko man pastāstīja Estravons.”

“Tas bija, pirms jūs izmetāt mūs no mājām.” Finam bija sāpīgi apzināties, ka viņš ir tikai viesis pats savā mājā. Viņam tās pietrūka līdz pēdējam stūrītim, un tagad, kad zēns te bija tik reti, maņas uztvēra visu daudz asāk. Izteiktā smarža gaitenī, kur oda metāls, koks un lūpošie portreti. Etiķainais eksikatoru šķīduma smārds, kas gadu gaitā bija iesūcies sienās.

Lielu telpu daļu Lisjēna bērni bija piepildījuši ar savām rotaļlietām, drēbēm un smaku. Finam kļuva nelabi, par to iedomājoties vien. Tomēr šobrīd viņam vajadzēja koncentrēties uz vienu uzdevumu. Un tas bija — patiešām nepieklājīgi izturēties pret Lisjēnu.

“Nemot vērā jūsu nodarījumu, esmu pret tevi un tavu ģimeni bijis ļoti pielaidīgs,” noplātījis rokas, teica Lisjēns un gāja tālāk.

“Jūsu dēļ mēs esam pazaudējuši visu,” teica Fins.

“Esmu ļāvis jums palikt mājās Tumšmutē.”

“Tā māja *nav* manas mājas,” noteica Fins, un, nespēdams saglabāt pacietību, aizšķērsoja Lisjēnam ceļu.

Aiz bibliotēkas durvīm viņiem aizmugurē atskanēja būkšķis un vaids — tur Elektra vai Tibērijs bija cietuši kādā nenovēršamā ar izbāztu mīnotauru saistītā negadījumā.

Lisjēns pat nepamirkšķināja. “Esmu ļāvis jums palikt Tumšmutē, kamēr mēs izpētīsim, kas tieši notika, kā un, kas vissvarīgāk — *kurš* tajā bija iesaistīts. Tu aizmirsti, ka es būtu varējis nosūtīt tevi un tavus vecākus ieslodzījumā Lihtenšteinas galvenajā mītnē. Vai vēl ļaunāk.”

“Kā jūs jau aizsūtījāt prom Stīvu,” teica Fins.

To izdzirdot, Emijas seja saspringa.

“Kā cilvēks, kurš bijis iesprostots starp pasaulēm, viņš palīdz mums saprast draudus, ar kādiem mums visiem jārēķinās, un tas arī viss,” paskaidroja Lisjēns.

“Vai arī jūs atbrīvojāties no vēl vienas problēmas Tumšmutē.”

“Ir daudz ļaunāku lietu, ko mēs būtu varējuši izdarīt ar tavu ģimeni. Daudz, daudz lietu, kas atļautas Leģendu mednieku soda kodeksā,” Lisjēns apklusa, tad iesaucās. “Estravon?”

Estravons pabāza galvu pa kādas nelielas treniņu telpas durvīm tālāk gaitenī. “1867. gadā Janam Neciešamajam tika piespriests mazāk nekā trīs minūšu laikā apēst četrdesmit vecas

vārītas olas par viņa glēvulību Mazās nāves kaujā.” Estravons atgriezās telpā, lai pabeigtu tur iesākto.

“Kaut kas te nav tīrs,” Fins teica. “Jūs esat aizsūtījuši pus-medniekus mājās. Esat aizveduši Stīvu uz Lihtenšteinu. Gandrīz izskatās, ka vēlaties novākt viņus visus no ceļa.”

“Tas gan ir viltīgi. Tieši tik apķērīgs es gribētu būt, ja būtu, teiksim, nodevējs, kurš strādā leģendu labā,” attrauca Lisjēns, sākumā apstājies gaitenā galā pie pirmā un visvecākā Fina senča portreta. Pati glezna bija tik sena, ka no tās pāri bija palicis tikai taisnstūris ar dažādu toņu brūniem laukumiem. Apdilis uzraksts tam blakus vēstīja, ka portretā redzams sen mirušais leģendu mednieks Ēds Izskatīgais.

“Jūs kaut ko darāt alā,” ierunājās Emija.

“Tā ir vieta, kur veidojas ārkārtīgi svarīgi un bīstami kristāli,” paskaidroja Lisjēns. “Patiesībā tā ir vienīgā vieta uz Zemes, kur tas notiek. Šiem kristāliem piemīt spēja spontāni atvērt pārējas uz Apsēsto pusi. Protams, ka mēs tur kaut ko darām. Mēs šo neparasto parādību pētām.”

Finam bija sajūta, ka Lisjēns ar savu loģiku iedzinis viņu stūrī.

“Šobrīd tu izskaties nedaudz aizkaitināts,” Lisjēns viņam teica. “Esi uzmanīgs! Zinu, ka labu laiku neesi eksplodējis, bet es tikko liku nokrāsot šīs durvis un negribētu, ka tu tās sabojā.”

“Jūs nedrīkstat to turpināt!” Fins viņam teica.

“Tu tiec brīdināts pēdējo reizi,” noteica Lisjēns. “Nākamreiz, kad izskatīsies, ka tu spiego leģendu labā, tavai ģimenei

būs jābrauc prom. Tev. Tavai mātei. Tavam tēvam. Jābrauc prom visiem. Vairs nekādas Tumšmutes. Vairs nekādu māju.”

“Jūs mūs iegāžat ar nolūku,” teica Fins.

“Arī Emija dosies prom. Un tā būs tava vaina.” Lisjēns paskatījās uz meiteni. “Man nav pat jājautā, cik ļoti tas tevi apbēdinātu.”

Fins padevies klusēja.

Lisjēns viņu noskatīja un uzstūma brilles augstāk uz deguna. “Tam nav jānotiek šādi. Padomā par to. Padomā par savu nākotni.”

Viņš nevērīgi aizvēra durvis aiz Fina un Emijas.

Abi, vārīdamies mēmās dusmās, gāja pa ielu, kamēr nonāca līdz tās mājas stūrim, kurā tagad dzīvoja.

“Vēlāk iesim izpētīt to alu,” Fins teica. “Tagad zinām, kā tur iekļūt. Skaidrs, ka viņiem kaut kas aiz ādas.”

“Tu taču dzirdēji, ko viņš teica, vai ne?” līdzjūtīgi, taču piesardzīgi teica Emija. “Mums draud vēl lielākas nepatīkšanas, nekā tās, kurās jau esam.”

“Atceros laikus, kad *tu* biji tā, kas mani pamudināja rīkotes,” Fins viņai teica.

“Un es atceros laikus, kad tu biji prātīgākais no mums,” viņa atbildēja, bet Fins jau skrēja prom pa ielu.

“Kur tu iesi?” viņa sauca tam pakaļ.

“Aiziešu pie tēta uz darbu,” Fins sauca pār plecu. “Viņš zinās, ko iesākt.”

Tā nu pēc piecām minūtēm Fins bija veikaliņa *Vauvu vanna* dibentelpā un skatījās uz ļoti īgnu Hugo, kurš mazgāja kādu labradūdelu.

Labradūdelam bija mirdzošs kažoks, izkārtā mēle, un acis sedza pilošas melnas sprogas, kamēr Hugo — joprojām oficiāli pēdējais un diženākais leģendu mednieks pasaulē — lādējās, vilkdams lielu ķemmi caur dzīvnieka putaino kažoku.

“Šis rīts sagāja riktīgā grīstē,” Fins paskaidroja tēvam.

“Stulbais spalvainais, pinkainais plušķis!” šņāca Hugo, kad ķemme ieķērās kažoka sprogās. “Es nesaprotu, kāpēc cilvēki vienkārši nenoskuj saviem suņiem spalvu.”

“Kaut kas nav labi,” Fins turpināja, saviebies redzot, kā tēvs nopūlas. “Un tikai tāpēc, ka mēģināju noskaidrot, kas notiek, Lisjēns draudēja pavisam izmest mūs no Tumšmutes.”

“Tu nespēj iedomāties, cik laika pagāja, tīrot šī dzīvnieka ķepas,” Hugo bez apstājas sūdzējās. “Man liekas, pa ceļam uz šejieni tas gājis pa izkusušu darvu vai ko tamlīdzīgu. Man vajadzēja zobu birsti, lai tiktu pirkstu starpās.”

Viņš atkal parāva suņa kažoku. Labradūdels iesmilkstējās.

“Izķemmē to pirms mazgāšanas,” ieminējās Fins.

Hugo apstājās — ķemme palika iekērusies suņa tikko ieziepētajā kažokā — un stingri palūkojās uz dēlu, liekot noprast, ka viņš negrib dzirdēt padomus, tomēr var izrādīties spiests tos pieņemt.

“Suņus vajag izķemmēt pirms mazgāšanas,” Fins atkārtoja. “Pēc tam tos ir vieglāk izķemmēt.”

Fina dzīvē bija laiks, kad viņš gribēja kļūt par vetārstu, nevis leģendu mednieku. Nebija tā, ka viņš no šī sapņa būtu atteicies; vienkārši nu jau kādu laiku Finam nebija citas izvēles.

Izskatījās, ka Hugo klusi ņēmis vērā padomu; viņš sāka mierīgi izšķetināt ķemmi no suņa kažoka, it kā pasūdzoties būtu nolaidis vajadzīgo tvaiku.

Garām pagāja Hugo priekšnieks Grīna kungs un neapstājies, pat nepalūkojies uz Hugo, teica: “Hugo, tam labradūdelam jau jābūt uzpucētam un laukā pa durvīm. Tev pirms pirmspusdienas pārtraukuma vēl jāsakopj divi kaķi un jānofrizē jūrascūciņa.”

Tas atkal lika Hugo saīgt, un viņš parāva ķemmi nedaudz par stipru, liekot nabaga sunim atkal iesmilkstēties.

“Un nākamreiz suni vajadzētu izķemmēt pirms mazgāšanas,” teica Grīna kungs un nozuda veikaliņa priekštelpā.

“Es ar to lecīgo pamuļķi gāju vienā skolā,” Hugo murmināja tā, ka teiktais bija dzirdams tikai Finam. “Es viņam nekad neesmu paticis. Viņš izbauda katru minūti, ko te pavadu. Kolīdz iešu prom no šī darba, es viņu *pašu* tā izmērcēšu, ka šis sarausies tikpat sīks, kā šitā suņa—”

Paraudzījies uz Finu, viņš apklusā.

“Šorīt tu mums būtu noderējis,” Fins teica. “Tu mums noderētu katru reizi, kad tā notiek.”

“Es to zinu,” šņāca viņa tēvs. “Es gribu būt laukā, nevis te, līdz elkoņiem ieracies suņu blusās. Bet tagad, kad netiekam savā mājā, šis ir vienīgais veids, kā varam iegūt vielas, no kurām pagatavot savu eksikatoru šķīdumu. Nākamā iebrukuma gadījumā — kas noteikti notiks — bez tā varēsim atkauties no leģendām ar jūlescūciņu matu sprādzēm. Es tikai vēlētos, lai pareizā vielu kombinācija būtu atrodama, es nezinu, saldējuma kioskā vai kur citur. Ne šeit pie šiem pūdeļdoriem—”

“Labradūdeliem,” viņu palaboja Fins.

“Vienalga, kā tos sauc,” raustīdams suņa kažoku, teica Hugo. “Lai nu kā, tiem lopiem ir... Pārāk... Daudz... Cirtu.”

Suns smilkstēja, bet ķemmēšana beidzot bija galā. Hugo nolaida to no galda, un dzīvnieks aiztecēja līdz grozam, kur apgūlās un sāka košļāt gumijas kaulu.

Dibentelpā vēlreiz parādījās Grīna kungs un pagāja garām neapstājies. “Uz veikala letes savas darīšanas nokārtojis trusis,” viņš teica. “Savāc to, pirms ķeries klāt Killerim.”

“Killerim?” pārjautāja Hugo.

“Jūlescūciņai.”

Izskatījās, ka Hugo varētu triekt priekšniekam sejā dūri vai varbūt veselu labradūdelu.

“Labāk atgūsim Tumšmuti drīz,” Hugo teica. “Ja man vajadzēs nomazgāt vēl viena plušķa pats zini ko, es sajukšu prātā. Vēl vairāk nekā jau esmu sajucis.”

Fins zināja, ka gadu gaitā tēvs daudz ko upurējis, lai varētu pildīt savus leģendu mednieka pienākumus. Viņš nekad nav devies atvaļinājumā. Viņš nekad nav varējis atslābināties lietus laikā. Viņš nekad nav mitējis trenēties, domāt, plānot dienu un nakti un atkal nākamajā rītā. Tomēr šis šķita vislielākais upuris. Iemainīt savu pašcieņu pret pāris pudelēm suņu šampūna.

Hugo paskatījās visapkārt, lai pārliecinātos, ka Grīna kungs ir prom, izvilka no galdapakšas sešas mazas plastmasas pudeles un iestūma tās Fina mugursomā.

“Te būs pāris litri Šampūdeļa,” viņš teica. Tad pasniedzās pēc kādas kastītes plauktā. “Un viena paciņa Zibenīgās zivju zilgmes formulas. Sajaukti pareizi, tie izkaltēs pat reaktīvo laineri. Tikai neliec nevienam manīt, ka tos iznesi, citādi es pazaudēšu darbu.”

Hugo mirkli apdomāja šo iespēju, apzinādamies, ka atļaišana atbrīvotu viņu no suņu mokām.

“Nē,” viņš teica. “Es nedrīkstu domāt par aiziešanu no darba. Man jācīnās tālāk. Pagaidām tā ir vienīgā iespēja.”

“Tu nebeidz to atkārtot, tēt, bet kas no tā mainās?” jautāja Fins, paķēris dvieli un uzsedzis to labradūdela izmirkušajai mugurai. “Nekas. Tumšmutē viss kļūst arvien ļaunāk, bet tu esi iestrēdzis šeit.”

“Paklausies mani, Fin,” teica Hugo. “Vai tu domā, ka es gribu šeit atrasties? Vai tu domā, ka mans vienīgais plāns ir pavadīt mūžu, kopjot mājdzīvnieku pāraugušos nagus?”

“Kāds tad ir tavs plāns?” aizkaitinājumam augot, noprasīja Fins. “Jo es to neredzu.”